

Коста Радовић

КАД ПЈЕСНИКУ СТАНЕ СРЦЕ

Кад пјеснику стане срце,
видим га на екрану.
Испред њега глумица, лажно ганута,
говори његове стихове
о раздвајању простора,
о некој свјетлости
за којом је улегио
у магнет смрти.

Кад пјеснику стане срце,
магијски ћутим.

Кад пјеснику стане срце,
треба савладати буку и питати се —
зашто је пјеснику стало срце,
да се људи
који тешко подносе страх — разбјеже.

Кад пјеснику стане срце,
треба тражити боје
које је волио.
Не треба ништа описивати.

Кажем —
све је мало трајало,
а одлази у бесконачност.

Кад пјеснику стане срце,
све мало траје,
тек почиње његов избор завичаја.

ВЕЛИКА БОЛЕСТ

На мом голом тијелу
док сам мијесио тијесто,
мртве молио
да се одрекну свјетлости
самоће,
о, звијездо — срнче устријељено,
тако бих био срећан —
да не видјех своју склоност смрти.

Моје голо тијело плаче
замркло
као велика болест.
Земља је дозрела,
голо моје тијело.
Народ вади камење
из дна ријеке
у славу мртвих.
Народ баца камење
у славу живих.

Моје голо тијело слуша. . .

О, звијездо — срнче устријељено,
о, тијело замркло —
велика болести.

ЕВО ПОЧИЊЕ

Ево почиње туга, простор изгубљених могућности
Звук рога из шума најављује долазак смрти.
Муљ из ријеке таложи се на мом лицу.
Коме ћу изговорити своју благод.

Гладне рибе освајају моје жиле.
Сличност са свијетом изговарам као разлику.

У табанима носим висове планина.
Једна жена обрала је плодове коже и плодове очију.
Коме ћу изговорити своју благод.